

ETS AQUÍ?

Javier Daulte

Traducció: Toni Casares

FRANCESC

ANNA

RENATA

Els personatges de l'Anna i la Renata han de ser interpretats per la mateixa actriu.

I

El saló d'un pis petit. Tres portes. La d'entrada, la del lavabo i la de la cuina. Caixes pertot arreu. Alguns mobles posats de qualsevol manera. El CESC, un home de poc més de trenta anys, vestit de manera informal, està assegut i observa detingudament una cadira buida. Fa esforços visibles amb els ulls. De sobte, alguna cosa l'espanta.

CESC: Què? Perdó? Com diu? Ha parlat, oi? Ha dit alguna cosa? Perdó, no l'he entès; no... La fa... la fi... nostra?

Mira a un costat i a l'altre.

La por... la porta?

Silenci.

La u... la bu... la bufanda? Vol... vol donar-me la bufanda?

Silenci. Mou els braços.

Vostè em veu a mi?

Silenci.

Necessita res?

Silenci.

Vol alguna cosa?

Silenci.

Aigua?

Silenci.

Un suc? Un suc de...? Està tot una mica desendreçat... no sé si... Ja hem anat a comprar alguna cosa, però...

Silenci. Sembla que ha sentit alguna cosa.

Perdó?

Silenci.

L'Anna deu estar a punt de...

Silenci.

Un suc? Bé, no és suc, és Tang em sembla; Tang de... raïm; em penso que en tenim; potser no deu estar gaire fred perquè encara no tenim nevera, però... igual... amb la temperatura que fa... Aquí la calefacció està bé...

Silenci.

Perdó?

Silenci.

Em pensava que havia dit alguna cosa, que...

Silenci.

De veritat que no vol treure's la...? És una bufanda, això?

Silenci.

Deia que a fora fa fred però que aquí dins, amb la calefacció s'està bé. Vull dir que per a mi està bé; no sé vostè...

Silenci.

Vostè, fa molt que és...? Que està...? No sé com dir-ho...

Silenci.

Potser li molesta. Li molesta que jo... Vol que el deixi sol? Bé, tampoc no hi ha gaire lloc on anar; vull dir per deixar-lo sol; el lavabo o la cuina, que no és gaire gran. A l'Anna li agraden els espais grans. És italiana; bé, de pares italians, de Calàbria. Li agraden els espais grans. Les cases grans. Diu que en els espais grans la convivència millora. Bé, de fet això no és gaire gran; més aviat és petit, oi? Però per ara és el que hem pogut trobar... Encara que sigui provisionalment... Jo penso que està bé. Jo no em queixo. No m'agrada queixar-me. Què?

Silenci. El Cesc observa. Alguna cosa es mou o potser cau per la zona on se suposa que hi ha el subjecte amb qui el Cesc està parlant.

El llum? El sostre? Li molesta la llum?

Silenci. De sobte té una idea.

Vol provar d'escriure? Potser li serà més... Li sembla bé, o...? Mmm... vostè en sap, oi? Vull dir d'escriure... en sap, no? Perquè així potser l'hi serà més fàcil. Una manera de... Esperii...

Comença a buscar entre les caixes.

Per aquí em sembla que hi tenia una... Sé que hi és perquè la vaig guardar; i això que estava a punt de llençar-la perquè mai... Sap? En els últims dos anys m'he canviat de casa quatre... no: cinc vegades. Jo mateix em confonc perquè dues d'aquestes vegades vaig mudar-me al mateix lloc, és una història una mica complicada que ara no... Doncs bé, m'he adonat de la quantitat de coses que vaig traslladant d'un lloc a l'altre i que després no les torno a tocar mai, fins que em torno a canviar de pis. Roba, coses que... Les tens des de fa anys i no... Roba que ha anat passant d'una casa a l'altra i que entremig no l'he feta servir mai... Quina gràcia. És increïble la quantitat de coses que et passen pel cap quan et canvies de pis... A veure... Aquí! És aquí, és aquí!

El Cesc ha anat buscant entre les caixes. Ara ha trobat el que volia. Es tracta d'una pissarra màgica.

Era de la meva germana, després me la va passar a mi i... És una pissarra màgica. Veu? S'escriu aquí i després s'esborra amb això d'aquí. Zip zap.

La deixa damunt la taula que hi ha prop de la cadira del «subjecte». Sona el telèfon.

Ah, deu ser ella, l'Anna, la meva...

Busca el telèfon pertot arreu.

On l'he ficat?

Busca. El telèfon continua sonant. Finalment el troba. Contesta.

Hola. Hola, amor meu. Sí. Sóc aquí. (...) Aquí, on vols que sigui? (...) Estàs trucant tu. (...) Has marcat tu. (...) Bé, doncs és aquí. On ets, tu? (...) Però si no t'estic renyant, carinyo.

Mira el «subjecte».

(...) Què? (...) Què diferent? Jo, diferent? Com diferent? (...) No t'entenc. (...) No entenc què vols dir quan dius diferent... (...) Bé, sí, és veritat, potser sí... (...) Sí, és aquí, aquí mateix. (...) No. No. No, res. No, alguna coseta, però no... (...) No. En tot cas, a mi no. (...) No ho sé. (...) Sí. N'hi he ofert un. (...) No. No me n'he adonat. (...) Poc. No. No sé. Anna? (...) Ah, hola, sí; no, és que em pensava que s'havia tallat... (...) No. A mi em sembla que no estic enfadat. (...) Com? (...) No; és que se'n va el senyal... On ets? (...) I què hi fas allà? (...) Home, és clar, si et fiques sota terra és clar que es tallarà... (...) És igual que sigui nou, Anna, els mòbils barats no funcionen sota terra. (...) Hola? (...) No t'entenc. (...) No, el que no entenc són les paraules que dius... Estàs plorant? (...) I què és aquest

soroll? Escolta, ara no et posis a plorar, eh... (...) El radiocasset? No ho sé. Quin embolic, Anna. Jo què sé on és el radiocasset. (...) Damunt de què?

Veu el radiocasset damunt la taula. El llum que indica que està funcionant està encès.

Ah, sí, és aquí. Està funcionant, em sembla. (...) Hola? Hola?

Penja. Al «subjecte»:

S'ha tallat. Era ella, l'Anna, la meva dona; vostè ja l'ha conegut aquest matí...

Torna a sonar el telèfon. Respon:

Ah, hola, Anna, mira, tu vine cap aquí i llestos, d'acord? Quant tardaràs? (...) No sé, si véns per la Diagonal... (...) A aquesta hora? Sí, em sembla que tots els carrils d'entrada estan oberts. (...) Home, és clar, perquè és que és una hora punta. (...) Però per què has hagut d'agafar el cotxe, si tu no conduïxes mai? (...) Què? (...) Però si no tenim res, Anna. Encara hem d'anar a comprar, no... (...) La capsa de les galetes? A quina caixa? (...) No en tinc ni idea. (...) A veure, espera. (...) Ja t'he entès, espera.

Al «subjecte»:

Diu l'Anna que si vol menjar alguna cosa. Nyam, nyam.

Pausa.

Si vol, hi ha galetes.

Pausa.

Príncepe.

Silenci. Al telèfon:

Em penso que no diu res. (...) Amb ell? (...) Vols dir?

Al «subjecte»:

L'Anna vol saber si vostè vol parlar amb ella.

Pausa.

Per telèfon.

Li ofereix el telèfon. Silenci. Al telèfon:

No, no diu res. (...) Sí que hi és, sí que hi és. (...) És clar que t'estimo, Anna. T'estimo. (...) T'ho estic dient. (...) Aquest matí? No me'n recordo. (...) Però si t'ho dic sempre. (...) Sí, però aquest matí ha estat una mica... (...) Prou, Anna, per favor; no, després parlem. (...) Et dic que parlem després. No pots conduir, plorar i parlar per telèfon a la vegada. (...) A quant vas? (...) No, Anna. Digue'm què marca el velocímetre. (...) No, això és el comptakilòmetres. L'agulla, fixa-t'hi bé. Hi ha una agulla al panell de... (...) Sí, aquesta, aquesta que es mou. (...) A quant? (...) N'estàs segura? (...) Ja.

El Cesc s'alarma. Intenta conservar la calma.

No, no, no. Va tot bé. Farem una cosa, eh? Mmm... a veure, a veure, amor meu. A veure, coseta meva. Hem de reduir la velocitat, eh. Sí, sí, sí, sí. No... no, no, jo estic molt tranquil. I tu també, tu també estàs molt tranquil·la. (...) Com, que no pots? *Carinyo*, reduir, reduir la velocitat. (...) D'acord, d'acord, d'acord. Molt bé, tu no et preocupis. Farem el següent: primer deixarem de plorar, d'acord? *Vale? Sí?* (...) Molt bé. (...) I ara, saps el teu peu dret? (...) El teu peu dret. (...) No, el que està més a prop de la porta no, l'altre. Aquest, el que està al costat del canvi de marxés. Molt bé, perfecte. Bé, doncs aquest peu, l'anirem relaxant a poquet a poquet i el deixarem anar lleugerament del pedal... Sí, sí, i així anem reduint la velocitat, oi? Bé, bé, bé. Molt bé, sí, sí. I ens anem calmant, així, molt bé. (...) Ara, a veure, amor meu, què tal l'agulla? Es mou? (...) Cap a quin costat? (...) Ahà, perfecte. (...) Molt bé. Seguim reduint, seguim afluint a poc a poc el peu dret... Així... No, no, no, no. Hem quedat sense plorar, eh? Això mateix. Molt bé. I ens anem posant, amb el cotxe, cap a la dreta, d'acord? Molt bé. I el cotxe es va aturant, oi? Així, això mateix... sense plorar... Ara frena suaument. Suaument. Molt bé. Vas molt bé, vas molt bé.

Silenci.

Ja has parat del tot? (...) I has parat de plorar? (...) Bé. Estàs ben aparcada? (...)

Força enfadat.

Doncs perquè no vull que et posin una multa. Perquè el teu carnet deu estar, com a mínim, caducat de fa anys i tu i jo no tenim un duro, Anna, a veure si ho entens! Per a mi tampoc no és fàcil. (...) Jo també estic molt sensible, no sé si te n'has adonat. És molt dur canviar de pis. (...) És una situació universalment estressant. (...) Si ho sap tothom. És la segona causa d'estrès després de la mort d'un ésser estimat. (...) No ho sé, ho vaig llegir en alguna banda, no me'n recordo, fa anys. No, no ho va dir ningú; és una estadística. (...) On? Jo què sé. (...) Jo no he dit universal. (...) No ho he dit, això. (...) Jo no faig servir mai aquesta paraula. (...) Ara no ens posarem a discutir per això, Anna. (...) Ja estàs més tranquil·la? (...) Molt bé. Condueix a poc a poc, fes el favor. I vés venint cap aquí. Sí, amor meu. Sí, *carinyo*. Sí. Un petonet. (...) Sí. Adéu. Adéu.

Penja. Descobreix alguna cosa damunt la taula on havia deixat la pissarra màgica.

Molt bé. Molt bé. A veure? Puc?

Agafa la pissarra. Llegeix. Mira al «subjecte».

«Quatre»?... «Quadre»?... Quadre, quatre... quatre què?

Mira la pissarra intentant desxifrar què hi ha escrit.

Quatre? Quarta? Marta? Martí? Hi diu Martí? Es diu Martí, vostè? Bé. Molt bé. Martí.

En fa les presentacions.

Martí, Francesc. Francesc, Martí.

Silenci.

Vol escriure alguna cosa més?

Li ofereix la pissarra. Mentre el «subjecte» escriu:

Ha estat una bona idea, oi? Això és el que té de bo la pissarra màgica, que pots escriure-hi amb qualsevol cosa, encara que no tinguis...

Fa referència als dits.

Vull dir que hi pots escriure... fins i tot amb aquesta...

Fa referència a vés a saber què té com a mà el «subjecte». El Cesc observa la pissarra on el «subjecte» escriu alguna cosa mentre ell l'aguanta.

Quina lletra tan curiosa... No s'entén gaire bé. Són lletres o dibuixos? Sembla que són dibuixos, oi? Està bé, ens podem entendre fent dibuixos. Quina gràcia, oi? Vull dir que és curiós com ens agrada, a nosaltres, a les persones, això de jugar a fer dibuixos per entendre'ns els uns amb els altres, com si fóssim els homes primitius; ho dic pels jocs aquests que hi ha, el Pictionary i... bé, n'hi deu haver d'altres, ara no me'n recordo quins.

Mirant els dibuixos.

Ah, això és un... ah, ah... sí... Ah, és clar... Ah, és un lavabo, és clar. Una banyo..

De sobte sembla comprendre.

Ah, un cuarto de bany. Vostè vol... anar al cuarto de bany. El Martí vol anar al cuarto de bany. Sí, sí; i tant que sí. Per aquí. Al cuarto de bany ja hi és tot, és el primer que deixo a punt cada cop que em canvio de pis. Sempre t'embrutes molt i va bé tenir-ho tot en ordre per poder-se dutxar com Déu mana o...

L'«acompanya» al lavabo. N'obre la porta. El «subjecte» hi entra.

Passi, passi.

El Cesc tanca la porta. Es queda un segon aturat allà. Després va cap al telèfon i marca un número.

Hola. Jo. Anna, per favor, que en tens per gaire estona? (...) On ets? (...) No, no pengis (...) On ets, ara? (...) Però com és que no...? (...) Què hi fots a l'autopista? (...) Anna, vine cap aquí, fes el favor. Ara no és el moment d'anar a... (...) Vine i després hi anem tots dos si vols, i et compres el vestit que vulguis. (...) Bé, doncs la bruseta o el que sigui. (...) No crec que a ell li importi gaire com vagis vestida. (...) Jo vull que vinguis cap aquí de seguida. (...) Sí, ara mateix. (...) Ja ho sé que aquest... és molt important per a tu i per a la teva investigació oftalmològica, i que pots guanyar no sé quina beca i tot això, però... (...) És clar que estic nerviós. (...) No, no fa res. No diu res. (...) Sí que hi és, és clar que hi és. (...) No ho sé. No m'agrada. Fa uns dibuixos estranys. (...) A la pissarra màgica. (...) Sí, la hi he donat perquè hi escrivís i... (...) Sí; bé, el primer l'he hagut d'esborrar. (...) I què volies que hi fes? Que no saps com funciona la cosa aquesta? (...) La pissarra màgica. (...) La pissarra màgica, Anna. (...) Com que no saps què és? (...) Tothom n'ha tingut una, de pissarra màgica, alguna vegada. (...) Tu també, n'estic segur. (...) Sí, que és com una pissarreta que hi escris i es

marca com si fos un llapis i després li passes la... la cosa aquesta que té i s'esborra. (...) No, amb un llapis no, amb qualsevol altra cosa... I s'esborra perquè... bé, no sé com va. (...) Vull dir que sé com funciona perquè es veu perfectament, però que no en sé el mecanisme. No ho sé, deu tenir una espècie d'imant al darrere o alguna cosa així. (...) No, no, amb piles no. De debò que no saps què és una pissarra màgica? (...) Freud? Freud té un article que parla d'això? (...) No, no ho sabia. (...) No, no crec que es tracti d'un fenomen òptic. (...) Doncs llavors per què m'ho preguntes? (...) No res, unes coses que no s'entenen gaire. Primer em pensava que havia escrit *quatre*. Després he pensat que hi posava *quadre*. Després que hi deia *Marta* o *Martí*. He pensat que devia ser el seu nom, *Martí*. Però podia ser qualsevol cosa, *Martí*, *Marc*, *mare*, *metro*, o un dibuix d'una illa amb tot d'aigua al voltant i... (...) Si em tornes a dir que sóc idiota, penjo. (...) Faig el que puc! Jo només volia mirar de comunicar-me amb... (...) Jo què sabia que per a tu era tan important que guardés els dibuixets... (...) I després n'ha fet més... un munt de gargots... com d'aigua també. (...) No, set no. Em sembla que volia anar al *cuarto* de bany. Ara és allà dins. Anna, estic molt alterat; necessito que vinguis. A quant vas? (...) Vols dir que no és massa? Però estàs venint cap aquí? Redueix una mica. (...) La velocitat. No m'agrada que vagis tan de pressa. (...) Sí, està tancada. (...) Per què? (...) Sí que hi ha una balda, però la balda està per dins i nosaltres som a dins, Anna. Si ell volgués sortir podria obrir-la igualment. (...) I qui vols que vingui de fora? Qualsevol és molt genèric. (...) Qui l'ha de segrestar, dona? Si més aviat som nosaltres els que el tenim segrestat a ell. (...) Un advocat ho diria. Un advocat ho diria així mateix. (...) Sí, encara és al *cuarto* de bany. Has reduït la velocitat? (...) No ho sé, deu estar fent, no sé, les seves coses... (...) No, no crec que es vulgui dutxar. Pudor, no en feia.

Sent el soroll de la dutxa que ve del lavabo des de fa una bona estona.

Ah, sí, s'està dutxant. Ah, és clar, el dibuix era això...

Agafa la pissarra màgica.

És clar, aigua, una persona estirada, aigua a sota... i...

S'adona d'alguna cosa. Mira cap a la porta del lavabo. Alarmat.

No, no! No, que està entrant aigua. S'està inundant tot. Espera.

Deixa el telèfon. Va cap al lavabo. Vol obrir-ne la porta. Està tancada per dins. Dóna cops a la porta.

Martí! Martí! Obri! Martí! Tanqui l'aixeta! Ha de tancar l'aixeta! Martí!

Dóna cops a la porta.

Ha de tancar l'aixeta. Deixi'm entrar. Obri'm, Martí!

No sap què fer. Torna al telèfon.

Anna? No sé què fer. No vol obrir-me. (...) Home, sí, li he hagut de cridar. (...) És que s'està inundant el pis. Els veïns de sota ens mataran... No sé. Sí. No; em falta l'aire, una mica. Potser és un atac de pànic. (...) No, d'ell no; me! (...) Bé, sí, seria la primera vegada, i què? (...) No estic exagerant. Sembla que no t'adonis que... (...) És clar que es pot tenir un atac de pànic. Molta gent

en té. (...) No sé on li veus la gràcia. (...) Jo no ho trobo tan excitant. Afanya't, Anna, per favor. (...) Perquè em sembla que la situació se m'està descontrolant. (...) Para de riure, vols? A quant vas, ara? (...) Home, també podries accelerar una mica, no?

Penja. Va fins a la porta del lavabo. Amb força intenta obrir-la, però n'han obert la balda i amb l'impuls hi cau a dins. El sentim malparlant en off.

Però què ha fet? Què ha fet, home de Déu? Que no veu que...?

Desapareix el so d'aigua corrent.

Això no s'ha de fer... Déu meu, quina barbaritat, no havia de fer-ho, això...

Sona el telèfon. El Cesc surt del lavabo. Està xop. Contesta el telèfon.

Anna, quin desastre; ho ha tapat tot amb paper de vàter; el forat de l'aigüera, el del bidet, el de la banyera, tot; com si hagués volgut fer una peixera, ho entens? (...) Com? (...) De sota? De sota de què? (...) Ah, perdó. Sí. No, em pensava que era la meva dona que... (...) Sí, sí, ja ho sé. És que he tingut un problema. Ho sento, li demano disculpes... (...) Un accident. Ja ho he tancat tot. (...) No, no tinc cap galleda, però... Oh, li demano perdó... de veritat. (...) Miri, en aquest moment no...

Del lavabo surt disparada com si fos un projectil una gran bola feta de paper higiènic mullat. Li toca l'esquena. L'impacte és fort. El Cesc es gira. Una altra bola li toca de ple la cara. Al telèfon:

Perdoni, ara no el puc atendre...; després baixo. (...) Que baixo de seguida.

Penja. Una altra bola surt disparada. Una altra. Una altra.

Pari, per favor. Prou! Prou! Pari!

Agafa una de les boles i la hi tira, tornant-s'hi. Es produeix una autèntica batalla de boles de paper higiènic mullat.

Que pari! Que pari, li dic!

Un dels projectils del Cesc impacta amb força. Se sent un gemec de queixa. Evidentment, el Cesc ha fet diana. Silenci.

D'acord, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou, no?

Silenci.

Que li he fet mal? Escolti, que li he fet mal?

Entra al lavabo. Silenci. Sentim la veu del Cesc sense entendre què diu. En torna a sortir.

Estem més tranquils? Ja s'ha calmat una miqueta? Sí? Vingui. Vingui cap aquí. Segui, seguei. Perdoni si li he aixecat una mica la veu. Estic una mica desconcertat, això és tot. Aquesta situació és una mica, vostè ja m'entén...

De sobte s'atura en sec. És com si el «subjecte» l'impedís de moure's.

Però què fa? Espera, espera un moment per favor; jo no...

Fa força però no se'l pot «treure» del damunt.

Deixi'm anar; deixi'm anar, per favor.

Però el CESC està immobilitzat pel «subjecte».

No, si us plau; li ho demano per favor. Que no em deixa respirar. Si us plau. Què? No entenc què diu. No l'entenc... No l'entenc!

El CESC rep una forta empenta. Cau a terra. Després, la porta d'entrada s'obre. El CESC parla mentre s'aixeca de terra.

On va? Eil On va?

Corre cap a la porta que es tanca. Forceja amb la porta. Sona el telèfon. El CESC ha de decidir-se entre contestar el telèfon o forcejar amb la porta. El telèfon deixa de sonar. La porta cedeix. El CESC surt sigil·losament. El sentim en off.

Ei. Martí. Martí. On s'ha ficat? On ets, Martí?

Silenci. El CESC torna a entrar. Tanca la porta sense tancar amb la balda. Es relaxa. Agafa el telèfon. Marca.

Mama? Jo. (...) Més o menys. (...) Sí. Ja està. (...) Sí, ja ho hem pujat tot. (...) Sí, sí que n'hi ha, de gas; és una casa, mamà, no una tenda de campanya. (...) No, em sembla que no. Però està força bé. (...) No, no és gaire gran, ja t'ho vaig dir; si fins i tot te'n vaig fer un croquis. (...) És clar que te'n recordes, mamà; ho fas expressament. (...) Sí, és clar que estic cansat. Són quatre pisos sense ascensor i... (...) Per què? (...) Dona, podries fer un esforç. Una mica d'exercici no t'anirà malament. (...) Bé, doncs no vinguis mai, si no vols. (...) I jo què vols que t'hi digui. Ets tu la que diu que no vol venir, no capgiris les coses. (...) No em facis dir el que jo no he dit. (...) Jo he dit que no volia que vinguessis? Ets tu la que dius que no vindràs mai. (...) Bé, doncs quan me'n vagi a viure a un principal ja et convidaré. (...) O quan hi posin ascensor, sí. (...) No sé què vols, la veritat. (...) Però si t'estic trucant, mama. També podries trucar tu, de tant en tant. (...) Home, és clar, si em truques a les dues de la matinada, és clar que em molesta. (...) Perquè m'espanto, mamà. Em penso que ha passat alguna cosa. (...) Alguna cosa com, no sé, alguna cosa. (...) No, jo no penso sempre que t'has de morir. (...) Això no és veritat. (...) Bé, tu pensa el que vulguis, total, per més que et digui... (...) Si no m'escoltes. (...) Ara mateix... estic una mica desconcertat. (...) No, no és això, el pis està bé. Però és que hi ha una cosa que... (...) Ah, l'Anna ja t'ho ha explicat? Quan? (...) Però quan, no fa gaire? (...) Per telèfon? (...) I què t'ha explicat?

Silenci prolongat.

Sí, ella ho troba d'allò més excitant. (...) No, no tenim ni idea d'on ha sortit. Pel que sembla, ja era aquí quan... (...) Sí, sí que és veritat. (...) Ah, per això sí que pots pujar els quatre pisos, oi? (...) Bé, tant com això no ho sé, mama. No se'l veu gaire bé. (...) Sí, així com no gaire clar. (...) Home, per descomptat que és difícil d'entendre... Tampoc no és fàcil d'explicar. (...) Això, això que no se'l

pugui veure bé. (...) Si es queda quiet i ajuntes els ulls, com desenfocant la imatge, llavors mig apareix una mica. (...) Sí, com aquells dibuixos de 3D que es van posar de moda, allò de l'ull màgic, te'n recordes? (...) Sí, a mi també em costava moltíssim. (...) Doncs així se'l veu un moment però després se'n va de seguida. (...) No, quan aconsegueixes veure'l és bastant definit. (...) Home, «raríssim, raríssim»... jo què sé. Hi ha tantes coses que diuen que són raríssimes i quan les tens al davant... (...) No, a mi em preocupa més l'Anna. Pot ser que es tracti, com diu ella, d'un prodigi de l'oftalmologia, sí, no dic que no. Però a mi, què vols que t'hi digui, em sembla excessiu aquest entusiasme; no sé, ni que hagués de guanyar vés a saber què... (...) No, ara no. (...) Bé... se n'ha anat. (...) Sí, se n'ha anat; ha sortit per la porta. (...) I jo què sé! (...) No em cridis. Ha obert la porta i se n'ha anat; t'ho estic dient. (...) No, jo no l'he fet fora. Se n'ha anat tot sol. (...) Sí, l'ha obert, l'ha obert; jo què sé amb què; amb la mà, amb la cosa aquesta, no sé. (...) Sí, obre portes, aixetes, obre de tot. (...) No, no sé, potser no volia estar-se... (...) Francament, si no fos per això d'aquesta particularitat seva, no és que el trobi un tipus massa interessant, la veritat. (...) Mira, què vols que t'hi digui; costa de veure'l, no pots mantenir una conversa amb ell amb una mica de fluïdesa i, damunt, és bastant agressiu. (...) Bé, sí, potser només ho és amb mi, és clar; per això li he dit a l'Anna que s'afanyi. Amb ella sembla que s'hi porta millor. (...) No ho sé, potser perquè és una dona. (...) Ja ho sé que quan arribi es posarà feta una fúria amb mi. (...) Jo també estic nerviós. Molt. (...) Bé, doncs no era la meva intenció posar-la nerviosa a ella. (...)

La porta d'entrada s'obre sola sense que el Cesc se n'adoni. Quan es tanca, el Cesc sent el soroll del pany. Al telèfon:

Espera, espera.

Mira cap a la porta, que està tancada. Silenci. Desestima el que li havia semblat percebre. Segueix al telèfon.

No, no res, no res. No passa res. (...) Què? Ara sóc jo el desconsiderat? I a mi qui em considera, si es pot saber? (...) En fi, mama; tampoc no t'havia trucat per a això. (...) T'he trucat perquè estic molt angoixat. Més valdria que no t'hagués trucat. (...) Doncs perquè el que em dius no em serveix absolutament de res. (...) No, està bé, millor que no vinguis; l'Anna serà aquí de seguida. (...) És clar que ja hauria d'haver arribat, però...

S'interromp sobtadament. És com si l'hagués fregat alguna cosa. S'aixeca espantat. Al telèfon:

No, no passa res. (...) No, ara no puc, després et truco. (...) Que després et truco. (...) No passa res, mama. Penja. Penja i després et truco.

Penja. Es col·loca al mig de l'espai. Força la vista i fa una panoràmica intentant «enfocar» el MARTÍ. Sona el telèfon. El Cesc l'agafa.

Hola. Ah, sí. Què tal? (...) Ah, sí, sí. Ja vinc. (...) Tercer segona, sí. Ja vinc. No, sap, no en tinc ni una, de galleda, ni una; precisament n'havíem de comprar, però puc portar un pot o cassoles. Olles? Sí, és clar. Ara baixo. (...) De seguida. Penjo i baixo. Vale. Adéu.

Penja. Va a la cuina. Després d'un moment surt amb unes olles. Surt del pis.

Silenci. Res no es mou, però el «subjecte» és allí. De sobte la balda de la porta es mou sola i bloqueja la sortida. Silenci.

Soroll a la porta. La porta no es pot obrir perquè té la balda posada.

ANNA (des de fora): Cesc! Ets aquí? Ei, Cesc! T'has deixat la balda posada.

Pausa.

Carinyo! Què passa? No vols parlar amb mi?

Pausa.

Cesc, fes el favor d'obrir la porta ara mateix, que no estic d'humor!

Un soroll a dins.

Sé que ets aquí.

Silenci. De sobte, l'ANNA comença a donar cops a la porta frenèticament.

Que obris la porta, et dic. Obre la porta, que no ho entens? Ja sé què has fet, o sigui que para de fer-te l'idiota i obre'm la porta.

La balda es treu «sola» i la porta s'obre. Entra l'ANNA amb ímpetu. Però s'atura quan no veu ningú a dins. Està lleugerament ferida. Un cop al front. La roba una mica esquinçada, potser tacada.

Escolta, escolta'm una cosa... On t'has ficat?

Soroll de la porta del lavabo.

Parla en direcció al lavabo creient que el Cesc és a dins.

No has pogut endreçar res en tota aquesta estona? Cesc, contesta'm.

L'ANNA s'hi apropa.

Carinyo.

Silenci.

Amor meu.

Silenci.

Que estàs enfadat? Estàs enfadat amb mi? No em vols respondre? Et juro que volia venir al més ràpid possible. Entenc que estiguis enfadat amb mi, però... però... Però jo també estic molt empenyada. Estic molt empenyada perquè sé que l'has deixat anar i... Ets idiota, Cesc. Ets tan idiota. Per mi, ja et pots quedar tancat aquí dins tot el dia, si vols. Ets un idiota i ets un inútil. Per què has de fer-ho tot tan complicat, es pot saber? Tan difícil era el que t'he demanat? Tan complicat? Jo no t'he demanat que em fessis feliç ni res de tot això, només t'he demanat que el mantinguessis aquí dins una estona. I va, i ta mare em diu que l'has deixat anar. Estava arribant al Nus de la Trinitat quan m'ha trucat la teva mare i m'ho ha explicat. I m'he posat feta una fúria, és clar.

M'he empenyat tant que he perdut el control del cotxe. De cop ja no sabia cap a on havia de moure el volant; m'he fet un embolic amb els pedals. T'odiava, Cesc. En aquell moment t'odiava amb tota la meva ànima perquè em pensava que ho havies fet expressament. I he començat a malparlar de tot. La teva mare intentava calmar-me. I me n'he anat contra la barana, contra la cosa aquella, la barana que hi ha al costat, al final de l'autopista. Allà just a l'entrada del Nus de la Trinitat, per agafar les rondes. I darrere meu venien molts cotxes. Jo m'he quedat travessada allà al mig de la baixada aquella, perquè fa baixada, eh, i tampoc és tan ampla, quants carrils té? Alguns dels cotxes que venien darrere meu, es veu que per voler esquivar-me han hagut de fer un cop de volant i s'han estampat contra la cosa aquella també, la barana, allò que hi ha als costats, no sé com es diu, i han començat a caure, els cotxes, han començat a caure des del Nus de la Trinitat a la ronda del Litoral, o és l'entrada de la Meridiana?... No ho sé. No sé quants cotxes han xocat. Un desastre. I jo veia tot aquell desastre i pensava que tot era culpa teva. Perquè m'havies fet empenyar. I allà baix, a la Meridiana, han començat a xocar més cotxes. No tens ni idea de la quantitat de cotxes que han xocat. Jo no m'he matat de miracle. M'he clavat un cop al front i un altre aquí al pit contra el volant, perquè no portava posat el cinturó; ho saps, no, que el cinturó estava trencat? Tu no l'has arreglat.

Silenci.

I llavors he sortit del cotxe. Hi havia un merder de l'hòstia. Gent que cridava. Tocs de botzina. De seguida ha vingut la policia. Les ambulàncies. I també han vingut càmeres de televisió. De BTV, em sembla, hi han arribat de seguida. Ja veus, BTV. La gent sortia dels cotxes com podia. Hi havia fum. Un dels cotxes s'ha incendiat. Els de dins cridaven i demanaven ajut perquè no podien sortir. Deien coses que no s'entien. Alguns han anat a ajudar-los. També hi havia nens. Nens que s'havien perdut, ploraven i demanaven per la mare, pel pare. Jo no podia ni parlar, t'ho juro. Tot era tan espantós. Mirava la gent amb la cara tacada de sang, provant d'ajudar-se els uns als altres. Gairebé no volia ni mirar. He vist la cara d'un home tot ensangonat, que em mirava. I he pensat que, segurament, aquell home s'estava morint... i he seguit caminant. Era molt estrany perquè era com si a mi no m'estigués passant res. Caminava entre els cotxes destrossats fins que he arribat a baix. Vull dir que finalment he arribat a la Meridiana. Hi havia tant soroll, tantes botzines. I he vingut caminant fins aquí. I pel camí he pensat. He pensat molt. He pensat molt en nosaltres, en nosaltres dos.

Silenci.

T'odio, Cesc.

Silenci.

T'odio tant.

Silenci.

T'estimo tant. No sé com dir-ho. Ens estem esforçant tant. Jo sé que tu t'hi forces, Cesc. Jo sé que m'estimes. I jo també t'estimo. T'estimo tant. Però pots ser estem corrent massa. Vull dir que per què ho hem de fer tot tan de pressa? Sempre corrent, sempre amb tantes presses. Mira, avui,

tota aquesta gent a l'autopista, al seu cotxe. Ningú no ha pogut arribar enlloc. No sé molt bé què vull dir, Cesc. Potser el que m'ha passat és que m'he fet moltes preguntes. T'has fet alguna vegada moltes preguntes, tu? Però preguntes de veritat, vull dir; qui ets, què vols, per exemple?

Silenci.

Tu fas trucs de màgia i animes festes, però ets un mag, realment? Ets un mag de veritat? Cesc, t'ho pregunto seriosament, no ho dic perquè et sentis malament ni res de tot això, no és cap retret. T'ho pregunto de veritat. Jo tampoc no sé si l'oftalmologia és la meua vida. Jo què sé? Jo em pensava que aquest... «ésser» ... que hem trobat potser em portaria a alguna banda. Pensava que em faria sentir... satisfeta.

Silenci.

No em sento satisfeta, Cesc! No tinc el que necessito, ho comprens? No és veritat que haver-te conegut sigui el millor que m'hagi pogut passar. No és veritat. No em fas feliç. I hauria de ser la teua obligació, ho saps? La teua obligació és fer-me feliç a mi.

Es mira el pis.

I aquest pis és horrible, Cesc. És el millor que has pogut trobar, oi? Bé, doncs, el que per tu és el millor per mi és una autèntica merda.

Silenci.

Ho sento. Perdona'm. Perdona'm, per favor. No sé què em passa. Jo vull que estiguis bé, t'ho juro. No et vull fer mal, però em surt així.

Silenci.

Per favor digues si em perdones. Cesc, contesta'm. Cesc! Per favor, digues alguna cosa, si us plau. No estic dient res que no haguéssim pensat abans. Sé que no ho havíem parlat però segur que ho havies pensat. Ho havíem pensat. Cadascú ho havia pensat pel seu compte. Vull dir que no sé, que potser això de canviar de pis per anar a viure junts no ha estat una bona idea. No t'estic dient que ho deixem estar, Cesc; no és això el que vull dir. Obre, Cesc, sisplau; per què no dius res? Per què no surts i parlem? Per què no surts i, tots dos junts, ens ho rumiem una mica tot plegat? Cesc. Però què collons estàs fotent dins el cuarto de bany, Francesc, si es pot saber?

La porta del lavabo s'obre «sola». Alguna cosa l'inquieta. En veu baixa.

Cesc?

L'ANNA entra lentament al lavabo. Silenci. De sobte sentim una exclamació. L'ANNA surt del lavabo retrocedint, mirant el MARTÍ que avança.

Ah. És vostè... És vostè qui hi era...? Jo em pensava que... Ho sento. Perdó. Jo sóc... Ens hem conegut aquest... I el Cesc? No l'ha vist? El Cesc. El que és així, com jo.

Fa un gest per fer-se entendre. Continua retrocedint entre fascinada i espantada. De cop el «subjecte» l'agafa de la mà.

Què vol?

Mira el MARTÍ. Alguna cosa la guia cap a la tauleta on hi ha la pissarra màgica.

La taula...? Les sabates...? Ah. El quadernet meravellós? El vol?

Agafa la pissarra màgica i la hi ofereix.

Sí, ja la hi dono, ja la hi dono.

Pausa.

Ah, un dibuix, que bé.

L'ANNA observa el dibuix que va apareixent a la pissarra màgica.

Ah. I què representa? Una persona? Una fletxa? Ah, sí, una fletxa.

El MARTÍ orienta les mans de l'ANNA. L'ANNA observa que la fletxa assenyala cap avall.

Les sabates un altre cop? Ah, no. La taula, què...? Ah, el radiocasset. Vol que li posi el radiocasset? I tant que sí, l'hi poso de seguida.

Acciona el radiocasset. Però no se sent res.

Em sembla que no hi ha res.

El subjecte agafa la pissarra màgica.

Què?

L'ANNA veu com el subjecte fa un altre dibuix.

Una altra fletxa? Ah. Dues fletxes.

El subjecte inclina la pissarra cap al radiocasset.

Dues fletxes, el radiocasset; dues fletxes, el radiocasset... Ah, rebobinar? Vol que rebobini? I tant, és clar.

Acciona la tecla de rebobinar del radiocasset.

Per aquí va bé?

Torna a prémer «play». A la cinta se sent la veu del CESC.

VEU DEL CESC (al radiocasset): Li demano disculpes... Un accident. Ja ho he tancat tot.

ANNA: Aquest és el Cesc. No, jo li havia posat el radiocasset per veure si vostè tenia... vull dir per si vostè deia alguna cosa i quedava enregistrada, perquè... Bé, és que jo sóc oftalmòloga i... estic a punt de llicenciar-me, vull dir, em queden un parell d'assignatures per acabar oftalmologia. Quatre en realitat, però com que són quadrimestrals, en compto dues per una...

Escolta la gravació.

*Fotomuntatge promocional d'Ets aquí?
(Disseny sSB)*

VEU DEL CESC (*al radiocasset*): No, no tinc cap galleda, però... Oh, li demano perdó... de veritat. (...)
Miri, en aquest moment no...

A la gravació, soroll d'impacte de projectil fet de boles de paper higiènic mullat. Un altre impacte i la queixa del CESC.

ANNA: Què ha estat aquest soroll?

VEU DEL CESC (*al radiocasset*): Perdoni, ara no el puc atendre...; després baixo. (...) Que baixo de seguida.

A la gravació un altre impacte. Un altre. Un altre.

Pari, per favor. Prou!

Més sorolls a la gravació.

ANNA (*mentre escolta, al subjecte*): Què ha passat? Què són aquests cops?

A la gravació, els sorolls es calmen.

VEU DEL CESC (*al radiocasset*): D'acord, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou, no?

ANNA: Ja n'hi ha prou de què?

A la gravació, gemecs.

VEU DEL CESC (*al radiocasset*): Li he fet mal? Escolti, li he fet mal?

ANNA: Que li ha fet mal? El Cesc li ha fet mal a vostè?

La interromp la gravació, que continua.

VEU DEL CESC (*al radiocasset*): Estem més tranquils? Ja s'ha calmat una miqueta? Sí? Vingui. Vingui cap aquí. Segui, seguei. Perdoni si li he aixecat una mica la veu. Estic una mica desconcertat, això és tot. Aquesta situació és una mica, vostè ja m'entén...

Pausa.

Però què fa? Espera, espera un moment per favor, jo no...

Soroll de forcejament.

Deixi'm anar; deixi'm anar, per favor.

Més soroll.

Li ho demano per favor. No em deixa respirar.

La gravació s'atura. L'ANNA treu la casset. Indubtablement la cinta s'ha acabat i no hi ha res més enregistrat. Dóna la volta a la casset.

ANNA: Què ha passat? Què li ha fet, al Cesc?

Acciona el «play». Se sent una música grandiloqüent. L'ANNA apaga el radiocasset.

Què li ha fet? Què li ha fet, al Cesc? Es pot saber què li has fet?

Les mans de l'ANNA, que encara aguanten la pissarra, són orientades novament.

Què?

Observa l'orientació de la fletxa a la pissarra.

Les sabates una altra vegada? Què...? Cap avall? Cap avall de què?

De sobte li sembla comprendre.

L'ha tirat? L'ha tirat per... la finestra?

Deixa caure la pissarra. Retrocedeix, se sent amenaçada pel subjecte.

No em faci res, eh. Jo a vostè no li he fet res. Jo...

Retrocedeix, l'ANNA topa amb un element contundent. L'agafa, l'aixeca i amb ell colpeja el subjecte. El subjecte «cau» tan llarg com és. Soroll de claus a la porta.

Qui...?

Entra el CESC. L'ANNA respira alleujada, instantàniament.

Cesc. Ai, Cesc. Ets tu. Si sabessis, m'he espantat molt. Em pensava que... Em pensava que t'havia passat alguna cosa, que ell... Vull dir que jo em pensava que eres al cuarto de bany. No tenia ni idea que era ell el que era a dins. I em pensava que t'havia tirat, que t'havia tirat per la finestra. Déu meu, quin horror. He xocat, Cesc. El cotxe ha quedat destrossat i no podem tenir al corrent l'assegurança, oi que no?

El CESC s'asseu en una butaca, inexpressiu. Sembla que no senti l'ANNA.

Jo venia per l'autopista i...

El CESC s'aixeca i avança cap a ella. Agafa el telèfon. L'ANNA li toca afectuosament el braç. El CESC s'espanta.

CESC: Ah, és vostè? Ja ha tornat?

Mira al buit.

ANNA: Sóc jo, Cesc. Cesc.

El CESC agafa el telèfon i marca.

CESC: Mama. Jo. (...) Escolta, és que era al pis de sota, a casa dels veïns i tenien la tele posada i he vist... (...) Ah, tu també ho has vist? (...) I a tu també t'ha semblat que era el nostre cotxe?

ANNA: Cesc. De veritat que no em sents?

CESC (al telèfon): Sí, destrossat. (...) No ho sé. Me n'hi vaig. (...) No sé, a buscar-la.

ANNA: Cesc! Sóc aquí.

Intenta abraçar-lo. El Cesc s'enfurisma.

CESC: Parí! Vol parar, d'una vegada? Prou! Vagi-se'n! Vagi-se'n!

Al telèfon:

No, mama, tu no et moguis. (...) Perquè jo, ara, me'n vaig cap allà. Al lloc de l'accident. (...) Sí, tampoc no és tan lluny. Estic fatal, mama.

ANNA: Què passa? Què passa, Cesc?

CESC (*al telèfon*): Sí, després et truco. Déu.

Penja. Fa per anar-se'n. Quan està a punt de sortir ensopega amb el «cos» del MARTÍ. Observa. S'ajup. Comprova que és allí. L'ANNA s'ho mira. Després el CESC fa per sortir.

ANNA (*agafant-lo d'un braç*): Cesc.

CESC: Prou! No em toqui. És vostè? Quants són? Quants n'hi ha?

ANNA: Però que no em veus, Cesc?

Intenta retenir-lo.

Cesc, què passa? Què està passant?

CESC: Deixeu-me anar! Deixeu-me anar!

Surt. L'ANNA es queda al lloc on era, encara sense poder adonar-se del que en realitat està succeint. Fosc.

2

Sis mesos més tard. El pis està arreglat. Tot és al seu lloc. El CESC, ara, viu sol. Ja han passat sis mesos des de la mort de l'Anna. Hi ha una fotografia de tots dos somrient en algun prestatge. Música grandiloqüent. Apareix el CESC disfressat de mag i amb una cullera a la mà. Fa una entrada espectacular. Passeja d'un costat a l'altre del pis enarborant la cullera com si es tractés d'una cosa molt important. Després s'apropa a la tauleta del centre i hi col·loca la cullera. Posa les mans en actitud «màgica». Declama.

CESC: Eleva...ci...ó!

Silenci. El CESC mira la cullera immòbil. Repeteix.

Eleva...ci...ó!

No succeeix res. Sense abandonar la seva actitud.

Anna? Anna!

Desfà el seu gest i va cap al radiocasset. L'apaga.

Anna, ets aquí?

ANNA (*traient el cap des de la cuina; sembla com si estigués buscant alguna cosa*): Sí.

CESC: Anna?

ANNA: Hi sóc, hi sóc; sí que hi sóc.

CESC: Anna, si hi ets toca'm, per favor.

L'ANNA el toca.

Bé. Estàs bé? Hem de continuar amb això, Anna, per favor...

L'ANNA troba el que buscava. És la pissarra màgica, on escriu alguna cosa. Aclarim que ara hi ha també, a la sala, una pissarra gran convencional per facilitar les formes de comunicació. L'Anna apropa la pissarra màgica al Cesc. El Cesc respon a allò que llegeix.

Ara vols que parlem? No, no. Ara no. Després. D'acord? Després.

El CESC torna a posar la música

ANNA (*parla sabent que el Cesc no la sent; però tot i així no pot evitar-ho*): Però jo necessito que parlem. Jo...

CESC: Atenció. Tornem a començar. Anna, al teu lloc. Estàs a punt? Anna, pots pujar una mica el volum de la música? Gràcies.

Repeteix la cerimoniosa i espectacular entrada del començament de l'escena. Davant la tauleta on hi ha la cullera.

Eleva...ci...ó!

L'ANNA agafa la cullera i l'eleva, de manera que la cullera queda «suspena» en l'aire. El Cesc fa moviments amb la mà que són «seguits» per la cullera.

I ara... amunt.

Fa un gest amb la mà. L'ANNA aixeca la cullera. La cullera «s'eleva».

Res per aquí... res per allà... res... res... res...

A cada «res» el CESC passa la mà per demostrar que no hi ha cap fil que aguanti la cullera. A l'ANNA:

Canvi!

Ràpidament, el CESC passa al lloc on és l'ANNA i l'ANNA al lloc on era el CESC.

I ara... Més amunt!

Fa un altre gest. La cullera s'aixeca més encara. És tot el que l'ANNA pot aixecar-la.

I més amunt, encara...

El CESC fa un altre gest però la cullera no puja més.

Enfila't a una cadira.

La cullera no es mou.

Anna, enfila't a la taula.

L'ANNA hi renuncia. Va cap a l'equip de música i l'apaga.

No, Anna, què fas?

L'ANNA agafa la pissarra màgica i escriu.

ANNA: Estic cansada.

El CESC ho llegeix a la pissarra.

CESC: «Cansada»? De què?

ANNA (escrivint): No puc estar cansada o què?

CESC: Si no fas res en tot el dia.

Llegeix.

«De tot»? Però què dius? De què parles, Anna? De què m'estàs parlant? Posa-ho aquí, escriu-me aquí de què m'estàs parlant, per favor..

L'ANNA escriu. L'hi ensenya.

No, Anna, si us plau. Tinc la vista feta caldo. Ja saps què va dir l'oculista.

L'ANNA torna a escriure. El CESC ho llegeix. Pensa. Finalment es decideix.

Està bé, però serà l'última vegada d'aquesta setmana, eh?

De seguida l'ANNA es posa molt contenta. Es col·loca bé al lloc adequat, que és a la cadira giratòria. El CESC s'asseu a la butaca. Són un davant de l'altre. El CESC fa el conegut esforç amb la vista intentant enfocar bé l'ANNA. Sembla que ho aconsegueix.

Ja et veig. T'estic mirant.

Es miren durant un moment. Somriuen.

ANNA (parla vocalitzant molt): Hola.

CESC (tractant d'entendre a través de la modulació de l'ANNA): Ho...la. Hola?

Li respon.

Hola, Anna.

La mira una mica més detingudament.

Estàs molt maca.

ANNA: Gràcies. T'estàs... veient...?

CESC: T'es... ti... mo. Sí, jo també, amor; jo també t'estimo molt.

ANNA: T'estàs veient...?

CESC: Si estic caient? On? No, no caic. Estic bé.

ANNA: No.

CESC: Ah, no.

ANNA: T'estàs veient...?

CESC: Veient... Ah, si t'estic veient? Sí.

ANNA: Amb una... noia...

CESC: Amb u...

ANNA: Una noia.

CESC: Naoia? Una noia? Una noia! Quina noia? Escolta, paro de mirar-te perquè els ulls m'estan fent un mal insuportable.

ANNA: No, no, no.

CESC: Sí, paro de mirar-te, Anna. Ho sento.

Efectivament deixa de mirar-la.

On és el colliri?

L'ANNA va cap a la pissarra i hi escriu. Mentrestant, el CESC continua parlant a la cadira giratòria on ell suposa que hi segueix asseguda l'ANNA. Es posa gotes als ulls.

Sí, he estat «parlant» amb una noia. Per telèfon. Es diu Renata. I la vull contractar com a ajudant; hi ha cap problema?

L'ANNA acaba d'escriure a la pissarra gran: «tu llit amb ella?» i fa sonar una campaneta per tal que el CESC pari atenció als nous missatges escrits en aquesta pissarra. El CESC hi llegeix.

No, no me n'he anat al llit amb ella. Com vols que em fiqui al llit amb algú que ni tan sols conec?

Sona el telèfon. El CESC, instintivament, mentre segueix parlant, va a agafar-lo.

Estàs paranoica, Anna. Jo...

Però quan el CESC és a punt d'agafar l'aparell, ho fa l'ANNA.

No, Anna, ara no és el moment de jugar amb el telèfon. Què fas? Anna, porta això. Dóna'm.

L'ANNA s'enfila a una tauleta i aixeca el braç amb el telèfon agafat.

Dóna'm! Que me'l donis, et dic. Que potser és el productor.

El CESC salta i atrapa el telèfon.

Hola. Ignasi? (...) Sí. (...) Ah, no, em pensava que eres... (...) No, em pensava que eres el productor. (...) L'Ignasi, el productor... (...) Sí, per aquí, a casa. (...) No res. (...) Assajant una mica. (...) Alterat? Potser sí. Una mica.

L'ANNA agafa la pissarra màgica i escriu: «Qui és?» Dóna cops a la pissarra perquè el CESC hi miri. El CESC ho fa però no li contesta. Segueix parlant.

Assajant. (...) Ja, i si m'ho tornes a preguntar t'ho tornaré a dir. (...) Sí, demà. A les deu. Que no has rebut la invitació?

L'ANNA s'apropa al telèfon per intentar sentir qui hi ha a l'altre costat de la línia. El CESC intenta treure-se-la del damunt. Al telèfon:

Espera un moment.

Aparta el telèfon vigilant de tapar bé el micròfon amb el palmell de la mà. Cridant en veu baixa.

Vols parar, Anna! Que parisi! És la mama.

Silenci. S'assegura que l'ANNA s'hagi calmat. Torna al telèfon.

Hola. (...) No. Amb ningú. (...) No res, no anava per tu. (...) No, no estic amb ningú. (...) Estic bé. (...) Que et dic que estic bé. (...) Si t'he fet arribar una invitació és perquè vull que hi vinguis. (...) I per què t'havia de trucar? (...) No, ara no puc parlar. Estic molt ocupat. (...) Amb ningú, que no estic amb ningú, t'estic dient.

Sobre la porta d'entrada. Torna a tancar-se. El CESC, que està d'esquena a la porta, no nota res i continua parlant.

Ho intento. De veritat que ho intento, mama. Miro d'anar fent la meua vida, sí. I per això mateix, entre altres coses, ara he de penjar.

Simultàniament a la conversa que el CESC manté amb la seva mare per telèfon, l'ANNA comença un diàleg (audible unilateralment) amb el MARTÍ. Queda clar que l'ANNA pot veure i sentir el MARTÍ perfectament.

ANNA: Hola, Martí. (...) Ja veus, per aquí. Més o menys. (...) Bé, sí. Cansada. No, dèbil, no; cansada. CESC (al telèfon): Jo no hi vull anar. (...) No hi vull anar, al cementiri. (...) No m'agraden els cementiris.

ANNA (que mentrestant ha anat fins a la pissarra gran, a l'esquena del CESC, i hi ha escrit: «Ha arribat el Martí»); fa sonar la campaneta; al MARTÍ): Una vegada. Sí, un parell de minuts.

CESC (sent la campaneta i llegeix el que hi ha escrit a la pissarra gran; al telèfon): Espera un moment.

Tapa l'aparell i saluda el MARTÍ en veu baixa.

Hola, Martí.

Assenyala cap al telèfon.

Estic parlant amb la mama.

Torna al telèfon.

Hola. (...) No, no passa res. (...)

ANNA (al MARTÍ): Diu que se li cansa la vista, que l'oculista li va dir... (...) No és cap excusa. És molt cansat mirar-nos. (...)

CESC (al telèfon): No, no m'he oblidat d'ella, mama.

ANNA (al MARTÍ): Doncs no ho sé, però a tu ja ni et mira. (...)

CESC (al telèfon): Si jo l'adoro, a l'Anna.

ANNA (al MARTÍ): No és que no vulgui mirar-me; no em veu, que és diferent. (...) Bé, li costa. (...)

CESC (al telèfon): L'adorava.

ANNA (al MARTÍ): Sí, molt esforç. S'ha hagut de posar ulleres. No vull que es quedi cec per culpa meva. (...)

CESC (al telèfon): No comencis a dir-me el que sento o deixo de sentir perquè jo no sóc tu. (...)

No estic sortint amb cap altra noia. (...) Una ajudant. (...)

ANNA (veu que el MARTÍ va cap a la cuina; al MARTÍ): On vas? No agafis les galetetes, eh!

CESC (al telèfon): És clar que puc jo sol, però tots els mags tenen una ajudant i ara puc pagar-la. (...)

Abans perquè no tenia peles, ara perquè em va bé. (...) Home, també podria ser que fos un bon mag, no?; o és que també tens problemes amb això?

ANNA (al MARTÍ): Deixa estar aquestes galetes. Ja te les obro jo.

Surt cap a la cuina. Se senten sorolls.

No, Martí! No!

CESC (al telèfon): Estrany, què? Els meus trucs? Són trucs de màgia. (...) No, no et penso dir com els faig. És un secret. (...) Això tampoc no t'ho diré.

El MARTÍ «llança» objectes. L'ANNA surt de la cuina a recollir-los. El Cesc veient el desordre que s'està produint, al telèfon:

Espera.

A viva veu.

Martí, ja n'hi ha prou, eh!

ANNA (simultàniament amb el CESC): Prou, Martí!

CESC (a l'aire): Anna, pots estar una mica per ell?

Al telèfon:

No res. (...) No passa res. Estic bé. (...) Soroll? Quin soroll? Totes les cases en tenen, de sorolls, mama.

El mateix fa sorolls. L'ANNA torna de la cuina.

ANNA (al MARTÍ): Vine aquí. Seu.

El MARTÍ «torna» i s'asseu amb ella.

CESC (al telèfon): Mama, què vols? Vols que et deixi diners? Te'n deixo. (...)

ANNA (al MARTÍ): Però no posis els peus damunt de la tapisseria. (...) Perquè no.

CESC (al telèfon): No t'ho penso dir. Perquè no. Digue'm tu per què has trucat. Abans que et pengi el telèfon digue'm almenys per què has trucat. (...) Ahà. I què t'ha dit el metge?

ANNA (al MARTÍ): A veure, per què vols posar-me en contra d'ell? (...) Ah no? Doncs per què m'ho dius, tot això? Això que dius que ell no està per mi i tot això. El Cesc m'estima. A tu, el que et passa és que estàs gelós. (...) Au, va, Martí, et penses que no me n'adono?

Mira el CESC.

Canviat? Canviat, com? (...) Potser sí, però a mi em sembla que més aviat està millor. (...) No hi estic d'acord. No estic d'acord amb això que dius. A més, si està millor en part és perquè jo l'estic ajudant. (...) Com, que el deixi tranquil? Escolta, ell a mi no em deixarà. Para ja de dir que em deixarà perquè no em deixarà. No.

CESC (al telèfon): Ahà.

ANNA (al MARTÍ): No.

CESC (al telèfon): Ahà.

ANNA (al MARTÍ): No.

CESC (al telèfon): Ahà.

ANNA (al MARTÍ): No.

CESC (al telèfon): Ahà.

ANNA (al MARTÍ): No.

CESC (al telèfon): Ahà.

ANNA (al MARTÍ): No. A tu potser sí que ja t'està oblidant. Però de mi no se n'oblida. I no vull parlar més d'aquest tema. I vés a banyar-te, vols, que fas una pudor insuportable. Au, va, cap a la dutxa!

Va cap al lavabo. Sentim córrer l'aigua. En surt.

CESC (al telèfon; riu): Va, mamà, el metge no ho pot haver dit, que t'has de morir. (...) Perquè els metges no t'ho diuen mai, que t'has de morir. Encara que estiguis a punt de dinar-la, no t'ho diuen. (...) Jo no dic que tu estiguis a punt de dinar-la. (...) Això només passa a les pel·lícules americanes, aquí no passa mai.

ANNA (al MARTÍ): Sense rondinar. Et banyes i punt. (...) Ja t'he obert l'aigua. (...) Entra a dins que ara et porto una tovallola.

CESC (al telèfon): No tens càncer, mama. (...) Sida? Què has de tenir sida, tu. (...) No, ja t'ho he dit, ara no tinc temps. Ja ho sé que està fet una merda. S'ha de canviar el paper de les parets, la instal·lació elèctrica s'ha de fer tota nova... Què? (...) Renata, es diu.

L'ANNA ha anat a buscar una tovallola a una calaixera. Quan li està passant la tovallola al MARTÍ, que ha anat cap al lavabo, li crida l'atenció el que està dient el CESC.

ANNA: Espera.

Mentre escolta, el MARTÍ agafa la tovallola.

CESC (al telèfon): Avui. Ara. D'aquí a una estona. (...) Una entrevista, mama. (...) Aquí.

ANNA: Aquí?

CESC (al telèfon): A casa, sí.

ANNA (al MARTÍ, mentre continua atenta al que diu el CESC): No t'hi estiguis quatre hores.

CESC (mira el seu rellotge; s'adona que se li ha fet molt tard; accelera la conversa; també s'adona que el MARTÍ està a punt d'entrar a banyar-se, la qual cosa fa créixer la seva urgència; mentrestant comença a treure's la camisa): No, no és per la funció de demà, però li vull explicar una mica com va la cosa i que demà vegi l'espectacle com per fer-se una idea de... És clar. Això mateix, perquè

se'n faci una idea. (...) Bé, et truco després i t'ho explico. (...) Que després t'ho explico. (...) Déu. Déu.

Penja. Corre cap al lavabo. El veiem forcejant amb la tovallola.

No, no, Martí. Que m'he de banyar jo, ara. Surt d'aquí. Surt.

Una estrebada el fa entrar de cop al lavabo. A dins continua la discussió. Soroll d'aigua que surt de la dutxa.

Surt d'aquí. Passa cap allà. Em faràs rrelliscar, Martí.

Deixa de sentir-se l'aigua

No, deixa-la oberta que m'he de banyar jo, ja t'ho he dit.

Torna a sentir-se l'aigua corrent. El CESC surt extenuat.

Anna! Anna! Li pots dir que surti, que m'he de banyar jo? Anna! Ets aquí?

L'ANNA entra al lavabo. El CESC parla al buit. Mentre parla, sentim l'ANNA que parla amb el MARTÍ al lavabo. La conversa és inintelligible.

Què? A mi tampoc no se'm sent? A veure, un moment, a veure si ens entenem. És que ha de venir la noia aquesta, la Renata. T'ho anava a comentar just quan ha trucat la mama i... No ha estat idea meva. Però, en fi, em sembla que per a l'espectacle pot ser bo; i el que és bo per a l'espectacle és bo per a mi. Ho enteneu? (...) Nois? Després et banyem a tu, Martí. Amb la mànega, si ho vols, com a tu t'agrada.

L'ANNA i el MARTÍ surten del lavabo.

Amor meu, *carinyo*; no us sap greu, oi? Oi que no? Us estimo tant.

Pausa.

Ah... I una altra cosa. M'estimaria més que em deixéssiu sol.

Silenci.

No... No us ho prengueu malament. Però heu d'entendre que si sé que hi sou em posaré nerviós. Tot de coses volant i... No us fa res, oi? Anna. Martí. Us fa res?

Estén els braços.

Us fa res?

L'ANNA i el MARTÍ l'agafen cadascú d'una mà.

Gràcies. De veritat, nois, moltes gràcies.

L'ANNA i el MARTÍ s'apropen a la porta. L'obren. Després la tanquen però no han sortit. El CESC corre fins a la porta. Amb la veu més alta.

*Javier Daulte amb Clara Segura i Joel Joan, els dos actors d' Ets aquí?
(David Ruano)*

T'estimo, amor meu! I a tu també, Martí!

L'ANNA observa com el CESC s'assegura que ella i el MARTÍ han sortit, per a la qual cosa força la vista.

ANNA (al MARTÍ): Moguem-nos, moguem-nos, Martí; que no pugui enfocar-nos.

Es mouen fins que el CESC comprova que realment està sol. Comença a preparar-se per a l'arribada de la RENATA. Mentre ho fa, l'ANNA parla amb el MARTÍ.

Martí, vull que m'ensenyis a incorporar-m'hi. (...) A ella, sí. A la noia que ha de venir: La Renata aquesta, sí. (...) Sí, estic decidida. (...) Ja ho sé que és difícil però m'és igual, em concentraré i ho faré bé. (...) Que sí, que n'estic segura, et dic. Digues. (...) Darrere d'ella. (...) Com, quieta? Ella, quieta? (...) Com de quieta? Doncs explica-m'ho bé. (...) Una mica quieta. (...) La columna ben recta, el coll també. Així?

Es posa en la posició descrita. Corregeix la posició del coll.

Així? (...) Fent nanses, com? (...) Ah, amb els braços fent nanses. Val.

Dempeus. Colloca els braços fent nanses amb el palmell de les mans apuntant cap endavant.

Enrere? Com enrere? (...) Ah! Per agafar impuls! Enrere, així...

Va cap enrere.

Inspiro. Sí. (...) En un vèrtex. (...) Fort. I cap endavant. Val.

Corre cap endavant amb les mans juntes fent un crit

Què tal? (...) No? Espera que ho torno a provar. Enrere, inspiro, en un vèrtex... (...) Com si em capbussés? (...) Ah! apuntant, com si em capbussés!

Ho torna a fer. Ara el crit és més fort.

Tampoc? Bé, és igual, ja sortirà. Però digue'm cap a on he d'apuntar. Cap a quina part, cap a quina part del seu cos he d'apuntar. (...) Cap a on?

Assenyalat l'esquena del CESC, que ha aparegut nu, acabat de dutxar-se, posant-se desodorant.

Ah, sí, això és la zona lumbar.

Torna a assenyalar l'entrecoix del CESC, que ara esta agenollat buscant alguna cosa sota del sofà.

No, això és el perineu. Bé, doncs, explica-m'ho bé. Deixa'm veure.

L'ANNA fa un repàs de les etapes. Mentre les menciona les il·lustra amb el cos.

Ben recta. Coll dret. Braços fent nanses. Mans cap endavant. Inspiro. Trec l'aire fent soroll. Directe al perineu, aaaaaah!

Ho fa.

Bé. Ja està, perfecte. Què més? (...) Ja sóc a dintre d'ella, i després? (...) A les fosques, val, i no m'hi veuré gens. No hi veuré res? (...) Ah, al principi, al principi no hi veuré res. I després? (...) Què vols dir, que es mourà tot? (...) Lluitar? Com, lluitar?

Observa el CESC que s'ha posat una camisa.

Ai, no, aquesta camisa és horrible.

El CESC surt cap al lavabo. Al MARTÍ:

Espera.

L'ANNA busca ràpidament una altra camisa per al CESC. La deixa damunt de la butaca. Torna a la seva posició.

Sí, on érem? (...) Ah, sí, que lluitarà. (...) Molta força. Amb les cames. (...) Així?

Separa les cames.

Han d'estar juntes. Així?

Ajunta les cames.

Quines paraules? (...) Però, escolta, ell no ho sabrà que sóc jo, oi? (...) D'acord. d'acord.

El CESC torna del lavabo amb els pantalons posats.

Es gira cap al CESC. El CESC veu «casualment» la camisa que l'ANNA li ha triat. Opta per canviar-se.

Bé.

Al MARTÍ:

Seguim. Les paraules. Quines paraules he de dir? Unal... tue... tere... Però espera, espera un moment. Les paraules, quan les he de dir? Quan ja estigui dintre d'ella? (...) Però ella se n'adonà que jo sóc a dins? (...) Ah, d'acord, i un cop a dins, llavors no. Sí. Dignes, dignes. (...) Unal... tue... tere... on... li... me...

Repassa.

Unal... tue... tere... on... li... me... (...) Ja? (...) Ai, no sé si ho podré fer. Estic molt nerviosa, Martí.

Sona el timbre del porter automàtic. Tant l'ANNA com el CESC s'espanten.

Oh, ja és aquí. (...) Ràpid. Ens n'hem d'anar, Martí. (...) No, tu véns amb mi.

CESC (que encara no ha acabat de canviar-se): Ja va!

Va cap a la cuina.

ANNA (al MARTÍ): I per sortir? (...) Un altre crit? Així, com al principi? (...) Ah, tot igual però a l'inrevés.

CESC (en off; des de la cuina; parla per l'auricular del porter automàtic): Sí? (...) Ah, sí; què tal? Està obert? (...) Ah, està bé. És l'escala de la dreta. (...) No, no n'hi ha, d'ascensor.

ANNA (obrint la porta; al MARTÍ): Corre, corre, sortim, sortim.

Surten i tanquen la porta darrere seu.

El CESC torna a la sala. Acaba d'arreglar-se per rebre la RENATA. Es posa les sabates, les ulleres. Esborra la pissarra gran. Amaga algunes peces de vestir que havien quedat escampades. Truquen a la porta.

CESC: Ja vincl!

Se sent un crit a fora. El CESC, que no l'ha sentit, obre finalment la porta. És la RENATA, amb l'ANNA incorporada dins.

CESC: Hola. Endavant.

ANNA: Hola.

CESC: Sí, passa, passa.

ANNA: Hola.

CESC: Hola. Com estàs? Vine, seu on vulguis.

ANNA: Hola.

CESC: Estàs bé?

ANNA: Bé.

RENATA: Hola, què tal?

CESC: Renata.

ANNA: Renata.

CESC: Estàs bé?

ANNA: M'asseuré.

RENATA: Deixa'm!

CESC: Com?

ANNA: Que seuré, dic.

CESC: Vols prendre alguna cosa?

RENATA: Fora!

CESC: Et trobes bé, de veritat? He sentit alguna cosa de fora...

ANNA: Estic bé. Estic bé. Estic una mica nerviosa, però estic bé.

RENATA: Prou!

ANNA: Sht! Calla.

CESC: Què...?

ANNA: No res, no res. Estic bé. Un te, podria ser?

CESC: I tant, és clar que sí. Ara te'l porto. Seu on vulguis. Posa't còmoda.

El CESC surt cap a la cuina. Es produeix una lluita entre la RENATA i l'ANNA, mentre el CESC parla des de la cuina.

CESC (en off): Justament tenia l'aigua a punt per fer-ne un, o sigui que estarà de seguida. A veure, tinc te... amb menta, de taronja, te normal; no és de bosseta, és a granel.

ANNA: Una!

CESC (off): Normal, *vale*. Te normal. A mi també m'agrada més el normal. De seguida estic amb tu. És un segon. Posa't còmoda, eh. Sucre?

ANNA: Tue!

CESC (off, rient): *Due? Parliamo italiano, Renata?*

ANNA: Tere!

CESC (off): *Mele, mele, benissimo. Io també m'hi posaré una mica de mele. Latte?*

ANNA: On!

CESC (off): Com?

ANNA: Li!

CESC (off): Què?

ANNA: Me!

CESC (off): Mira, saps què? Jo ho porto tot i tu t'hi poses el que vulguis.

L'ANNA està acabant de passar el trànsit. Ja s'ha acomodat dins el cos de la RENATA. Es mira. Entra el CESC amb una safata amb una tetera, les tasses, una sucrera, una gerra de llet, mel, tovallons.

CESC: Ja sóc aquí.

Li serveix el te.

Mira, aquí tens *zucchero, mele, latte, un può di saccarina...*

ANNA: Eh?

CESC: Eh, que aquí tens una mica de tot perquè t'hi posis el que vulguis.

ANNA: No, no; jo el prenc així tal qual, sense res més. Gràcies.

CESC: Ah.

L'ANNA agafa la tassa.

Compte, que està bullint, eh.

Però l'ANNA es beu el te com si fos aigua fresca. El CESC no pot fer altra cosa que sorprendre's.

Estàs bé?

ANNA: Sí, em dec haver marejat pujant tan de pressa les escales. Però ja estic bé.

Somriu.

CESC: Bé, t'ho explico una mica per sobre? Resulta que fa un parell de mesos que estic preparant aquest espectacle, el xou de demà, te'n recordes que t'ho vaig dir per telèfon? Em vaig posar en contacte amb aquest productor, eh... i bé, li van entusiasmar uns trucs bastant innovadors que tinc. En principi jo no volia cap ajudant. No sé ben bé per què. Però en fi, ho vam tornar a parlar, ell va insistir-hi molt i bé al final vaig dir que sí; ell es va posar en contacte amb tu, tu em vas trucar a mi, jo et vaig trucar a tu i... i aquí estem.

ANNA: Aquí estem.

El CESC descobreix un paquet que ha quedat damunt de la tauleta.

CESC: Això t'ho deixo per aquí...

ANNA: No ho sé, no és meu.

CESC (*sorprès*): Ah, per a mi?

ANNA: Eh, ah...

CESC: Gràcies. No calia...

ANNA (*veient que el CESC comença a obrir el paquet*): No l'obris! No, vull dir que l'obris després.

CESC: Per què? Què és?

ANNA: Bé, està bé; obre'l.

CESC: L'obro o no l'obro?

Riu.

ANNA: Com vulguis.

El CESC comença a obrir el paquet.

CESC: Com ets... Renata, eh? De veritat que no calia, dona.

Ha obert el paquet. És un objecte inexplicable amb un ocell de plàstic al capdamunt. Es queden mirant-se una llarga estona. Finalment.

Que maco! Molt, molt maco, eh. Que bonic, és com un...?

ANNA: Ocell. És un ocellet.

CESC: Un ocellet, és clar. I... ah, és un, una mena de... florero?

ANNA: Un *florero*.

CESC: No. Sembla... més aviat sembla un d'allò per als tovallons... No s'entén gaire. Ah, és preciós, eh. El posaré a la cuina. Molt maco, de veritat. Preciós!

Deixa l'objecte damunt la taula.

Bé. No sé, vols explicar-me alguna cosa de tu, de la teva experiència? Què et va dir el...? Ai, ara se me n'ha anat. Quina ràbia, se me n'ha anat el nom del... Oh, com era? Com es diu?

ANNA: Qui?

CESC: El productor...

ANNA: Ah, no en tinc ni idea.

CESC: Ah, però que no et va trucar, ell? Em va dir que et coneixia bastant bé, que fins i tot... Ignasi! Ara!

ANNA: Ignasi! L'Ignasi, és clar.

CESC: Quina gràcia. A mi se me n'havia anat del cap i a tu també. Com al mateix temps. Que còmic, no? Et veig una mica nerviosa. No sé, vols que t'expliqui alguna cosa més? Parla'm una mica de tu, no sé, si vols, eh.

ANNA: Bé, em dic Renata...

Es queda sense paraules. Silenci. El Cesc somriu.

CESC: Sí, això ja ho sé.

ANNA: I... Bé, la veritat és que estic entusiasmada. Tinc una mica d'experiència...

CESC: Ahà...

ANNA: ...í...

Però es queda callada. Silenci.

CESC: Sí?

ANNA: Cesc?

CESC: Què?

ANNA: Estic molt contenta.

CESC: Ah.

ANNA: Molt contenta.

Pel marc on hi ha una fotografia d'ella i el Cesc.

La teva dona?

CESC: Ah, sí, l'Anna.

Pausa.

Va... Es va morir. Fa uns mesos. En un accident.

ANNA: Ah.

CESC: No. Està bé, no passa res. Ja... ho estic superant.

ANNA: Ben fet. S'ha de ser fort. Vull dir que s'ha de tirar endavant.

CESC: I tu?

ANNA: Què?

CESC: Estàs casada?

ANNA: No.

CESC: Ah.

ANNA: Bé, en realitat sí; sí que estic casada. El que passa és que ens veiem poc. Vull dir que..., és una mica difícil d'explicar; però de fet és així. Ens veiem poc, realment. I... Però no et vull molestar amb les meves coses.

CESC: No, explica, explica. Viatja molt, ell?

ANNA: No. És... que ens veiem poc. Bàsicament és això. Ens veiem molt poc. Ell m'estima, eh. M'estima molt. El que passa és que amb això de no poder-nos veure gaire... Jo... el trobo a faltar; el trobo molt a faltar.

Es posa a plorar. El CESC resta en silenci.

Perdó. Ho sento. Serà millor que me'n vagi. No crec que serveixi per al teu espectacle. Ho sento. No estic bé.

CESC: Espera. Espera, Renata. On vas? No te'n vagis.

ANNA: No, no. De veritat. Millor que me'n vagi. Perdona. No estic per fer una entrevista, ara.

CESC: Escolta'm, no puc deixar-te anar d'aquesta manera. Vine aquí. Seu. Et porto alguna cosa. Queda't aquí deu minuts, et relaxes una miqueta i després te'n vas. Sí?

L'ANNA dubta. Finalment accepta.

ANNA: Gràcies.

Torna a seure on era.

CESC: Bé, la veritat és que no sé com ajudar-te...

ANNA: No et preocupis. És que em penso que vol deixar-me.

CESC: El teu...? Per què?

ANNA: És que ja ho hem intentat moltes vegades i no... No hi ha cap solució.

CESC: Però si em dius que t'estima, que tu l'estimes a ell, que...

ANNA: Però no n'hi ha prou. De vegades amb això no n'hi ha prou.

Es refà.

Perdona. Perdona, no em facis cas. Tot això no té cap interès. Continua, segueix explicant-me l'espectacle. De veritat, m'estimo més no parlar del tema. Estic bé, estic bé.

Silenci. L'ANNA observa l'espai. Intenta canviar de tema.

M'agrada la teva casa. Sí, és molt...

Però de sobte.

La trobes a faltar? La teva dona, vull dir.

El CESC es manté en silenci.

Ai, no. Perdona. No sé per què m'hi fico. Jo...

CESC: M'estimo més no parlar d'ella.

ANNA: Sí, és clar. Ho sento. No sé què em passa avui.

CESC: És que va ser molt de sobte i la veritat és que...

ANNA: Sí, és clar.

CESC: L'accident, vull dir. Va ser just el mateix dia que vam venir a viure aquí, fa uns sis mesos.

ANNA: Ahà, ves per on.

CESC: Ella, aquell dia, estava... no sé com dir-ho... entusiasmada, per una cosa que, per a ella, era súper important; per la seva carrera... és oftalmòloga... era oftalmòloga. Bé, no havia acabat encara, l'hi faltaven unes deu assignatures... I, bé, va voler agafar el cotxe... ella no conduïa gairebé mai, no duia posat el cinturó i... La veritat; és com si encara no m'hagués fet a la idea que ella... ho comprens?

ANNA: És clar.

CESC: És com si encara hi fos, d'alguna manera.

Pausa.

Vull dir que encara no sé ni si la trobo a faltar.

Riu.

De fet, no ho havia pensat mai. No sé molt bé què estic dient.

Pausa.

L'estimo molt. L'estimo molt, encara.

Pausa.

Però està morta.

Silenci.

I per més que l'estimi, seguirà morta. Sempre t'adones de com estimaves algú quan ja és massa tard. Quan és aquí mateix, quan el tens al davant, l'amor és... impossible. Només s'estima el que es tenia, no el que es té. Ara no sé com fer-ho per... Jo vull trobar-la a faltar, enyorar-la, però no puc, no...

Pausa.

Bé, la veritat és que no sé què estic dient. Perdona'm tu a mi, ara.

Pausa.

Jo necessito... necessito que tot això s'acabi, passar a una altra cosa, m'entens?

Sona un telèfon mòbil.

Passar pàgina. Oblidar. Oblidar. Acabar amb tot això i... No sé. No sé si podré; però m'agradaria poder començar a enyorar-la. S'entén el que vull dir?

L'ANNA assenteix dèbilment. El CESC, pel telèfon mòbil que continua sonant.

Agafa'l, agafa'l.

ANNA: Què?

CESC (*assenyalant la bossa de mà de la RENATA*): Que l'agafis si vols.

ANNA: Ah, sí.

Busca a la bossa de mà. En treu un telèfon mòbil. Però no encerta el botó corresponent. Està molt afectada pel que acaba de dir el CESC.

Perdó... és que no sé quin botó és.

CESC: Ah, que és nou?

ANNA: Sí, novíssim.

CESC: Ui, quin embolic. Deu ser aquest. El verd. Sempre és el de dalt.

ANNA: Ah, sí.

Pitja el botó.

Hola?

Al CESC:

No, no és aquest.

CESC: És que ara els fan amb tan... amb tantes funcions i tan pocs botons.

ANNA: Ai, sí.

CESC: I aquest d'aquí? Ah, no, això és la càmera. Ai, mira. Has fet una foto de l'ocellet.

Riuen.

ANNA: Aquest?

CESC: Hi diu *send*, no ho sé, potser és per als *mails*.

ANNA: A veure?

Pitja el botó.

Hola?... (...)

Al CESC:

Ah, sí, sí que era aquest.

Al telèfon:

Sí? No, quina *bitxu*? No. Sóc la Renata. (...) Ah, Ignasi, hola, què tal? (...) Bé. (...) Que com està la teva nena? Quina nena? (...) Ah, sí, jo, és clar. (...) Sí, bé. (...) Què? Què de diferent? Jo, diferent? Com diferent? No t'entenc. No entenc què vols dir quan dius diferent. (...) Una mica nerviosa, potser? (...) Sí, a casa seva. A casa del Cesc... del Francesc. (...) No, no, que et dic queestic bé. (...) Sí. (...) Bé, doncs... (...) Quin regal? És que no sé de quin regal m'estàs parlant?

Mira l'objecte decoratiu. Comprèn finalment de què es tracta.

Ah, sí. Un «ocellet *palillero*». Moltes gràcies. Sí, molt bonic. (...) No em passa res. Estic bé. (...) Em pots trucar d'aquí a una estona, sisplau? (...) És que ara estic al mig de l'entrevista i...

L'ANNA talla de cop la comunicació. Mira el CESC.

S'ha tallat. Era l'Ignasi, el productor; aquell que dèiem fa una estona...

Silenci incòmode. L'ANNA somriu. El CESC la mira. Torna a sonar el telèfon mòbil. L'ANNA mira el CESC.

Com estem, avui, eh?

Mirant el telèfon mòbil.

*Clara Segura a Ets aquí?
(David Ruano)*

Send, oi?

CESC: Send.

ANNA (contesta): Hola. (...) Sí. (...) Sí, aquí. (...) No, jo no he penjat; s'ha tallat sol. (...) Sí, és clar que sóc la Renata, qui vols que sigui? (...) Eh?

Al CESC:

Vol parlar amb tu. És... l'Ignasi, que ha tornat a trucar.

Li dóna el telèfon.

CESC: Hola, què tal, Ignasi? (...) Bé, bé; molt bé. Sí que hi és. Aquí, amb mi. (...) No, no, va tot bé. Sí. (...) Com? (...) Sí.

Escolta una bona estona mentre mira l'ANNA.

Sí. (...) Ahà. (...) No, no et preocupis. (...) Sí, et truco jo després. (...) Déu.

Penja. Li torna el telèfon, a l'ANNA. Seu en una cadira. La mira.

Qui ets, tu?

Fosc.

3

La mateixa situació. Pocs segons després. El CESC torna a repetir la pregunta.

CESC: Qui ets?

ANNA: Eh... Jo...

Silenci.

El cuarto de bany?

CESC: Com?

ANNA: Que... he d'anar al cuarto de bany. Estic una mica... marejada.

CESC: Per allà.

El CESC l'indica per on.

ANNA: Per allà?

CESC: Per allà.

L'ANNA surt. El CESC es queda un moment pensatiu. Després agafa el telèfon. Marca. Parla en veu baixa sense deixar de mirar cap a la porta del lavabo.

Ignasi? El Francesc. (...) Encara és aquí, sí. (...) No, no volia parlar davant d'ella. Ara és al *cuarto* de bany. (...) No sé, la veritat. Sí, bastant estrany. (...) Escolta una cosa, tu no em vas dir que sorties amb aquesta tia? (...) Doncs, mira, ella no es recorda ni del teu nom. (...) I espera, espera; que això no és tot. Primer se m'ha posat a parlar en italià. I després m'ha donat a mi el regal que tu li havies fet a ella. (...) Un ocellet *palillero*. Sí, sí, preciós. (...) És clar, després me n'he adonat. (...) Jo no tinc per què ficar-m'hi, Ignasi, però segur que esteu bé? (...) Doncs, ella diu que no. (...) I, no sé, diu que us veieu tan poc, que no us veieu gairebé mai...

ANNA (*en off, des del lavabo*): Me!...

CESC (*al telèfon*): Espera.

Para atenció.

No sé, em sembla que està vomitant... Espera

Cap al lavabo:

Renata! Que estàs vomitant?

ANNA (*en off, des del lavabo*): Li!...

CESC (*al telèfon*): Sí, diu que està vomitant. Saps si està prenent alguna medicació o alguna cosa?

ANNA (*en off, des del lavabo*): On!...

CESC (*al telèfon*): No, calla, ara que me'n recordo, quan ha arribat m'ha dit que estava una mica marejada.

ANNA (*en off, des del lavabo*): Tere!...

CESC (*al telèfon*): Tu no pots venir a buscar-la? Em sembla que no està en condicions d'anar-se'n ella sola.

ANNA (*en off, des del lavabo*): Túe!...

CESC (*al telèfon*): No et preocupis per l'espectacle, ara...

ANNA (*en off, des del lavabo*): Unal!

CESC (*al telèfon*): ... ho deixarem com estava, m'ho puc arreglar perfectament...

L'ANNA, en off, fa un crit idèntic al que hem sentit abans quan s'ha incorporat a la RENATA.

CESC: Jo m'ocupo de l'espectacle, tu tingues cura d'ella.

Apareix per la porta del lavabo l'ANNA, ja desincorporada de la RENATA. El CESC no nota res.

Jo què sé, porta-la a fer un cafè, digues-li que l'estimes, compra-li unes flors, no sé... (...) Molt bé. Tu vine cap aquí. D'acord. Déu.

El Cesc penja el telèfon. S'apropa a la porta del lavabo. Truca suaument. L'ANNA és al costat seu, el mira, està a punt de tocar-lo però no ho fa. Plora.

Renata? Renata! Acabo de parlar amb l'Ignasi i ara ve cap aquí, a buscar-te.

Silenci.

Renata?

Silenci.

Renata! Estàs bé?

Silenci.

Hi puc entrar?

El CESC entra al lavabo.

Renata! Ai, què...? Renata! Renata!

Surt del lavabo. Hi torna a entrar. Sembla que la RENATA no reacciona i el CESC s'espanta cada vegada més.

L'ANNA va cap a la pissarra gran. Hi escriu «T'estimo». Després fa per sortir, però abans s'atura i es gira cap a la pissarra.

A la pissarra gran s'escriu, sola i amb una cal·ligrafia maldestra, la paraula «Adéu». L'ANNA i el MARTÍ surten. Mentrestant el CESC continua al lavabo.

CESC (en off): Renata? (...) Renata? (...)

Se sent un gemec de la RENATA que està recuperant el coneixement.

Que em sents? Renata! Em sembla que t'has desmaiada. A veure, mira'm...

RENATA (en off, des de dins del lavabo): On sóc? Qui ets, tu? Què ha passat?

CESC (en off): Renata. Sóc jo, el Francesc. Vine, que t'ajudo a aixecar-te.

RENATA (en off): No em toquis. On sóc?

CESC (en off): Tranquilla. Ets a casa meva.

RENATA (en off): Però això és un quarto de bany. Què hi faig dins d'un quarto de bany?

CESC (en off): Tranquilla. L'Ignasi ve de seguida, ara ve a buscar-te. Jo... Renata!

RENATA (entra, una mica desencaixada i afectada): On sóc? Qui ets, tu? Què ha passat? Què m'han fet? Què m'has fet? Me'n vull anar.

Surt del lavabo. El CESC la segueix.

Què és aquest lloc? On sóc?

Veu la seva bossa de mà a la butaca.

Oh, la meva cartera!

L'agafa.

Oh, el meu mòbil!

CESC: Renata!

RENATA: Què m'ha passat? Què m'ha passat?

Va fins a la porta. L'obre.

CESC (seguint-la amb l'ocellet de pal a la mà): Espera, Renata. Ara ve l'Ignasi. Et vindrà a buscar de seguida. Renata! Que et deixes l'ocellet! Renata!

Però la RENATA se n'ha anat. Silenci.

El CESC tanca la porta. Riu de la situació ridícula que acaba de viure. Però de sobte descobreix una cosa al mirall. Hi veu reflectida la pissarra on hi ha escrita la paraula «adéu» dues vegades. Avança cap al mirall. Es gira cap a la pissarra. No fa res.

Fosc ràpid.